

EUROPE
DIRECT

REȚEA DE CENTRE DE INFORMARE

ATITUDINI

www.centras.ro

Ediția 6/2008

www.europedirect.centras.ro

Din cuprins:

EUROPE DIRECT

Editorial: mai avem puțin și facem boom!...p3

Cum înțelegem cetățenia activă...p4

cetățenia europeană + un larg set de drepturi și obligații...p6

Director onorific:
Dorin Tudoran

Coordonator de proiect:
Madalina Paxaman

Redactor șef: Cristina Mastacan

Redactori: Sorana Stănescu,
Oana Vuculescu, Cristina
Mastacan, Dragoș Davidescu,
Feodor Barbu

CENTRAS
Bd. Mareșal Averescu nr.17,
corp.F, et.3, sector I,
București - România
Telefon: 021 223 00 10
Fax: 021 223 00 12
e-mail: office@centras.ro

Cont CENTRAS
RO82 MIND 0010 0000 4397
RO01
deschis la ATE Bank România

Mic dicționar al cetățeniei active...p9

Adaptarea României la cerințele Europei...p12

Domenii în care societatea civilă își face simțită prezența...p14

Cetățenia activă în România și peste hotare...p16

Ce este programul "Europa pentru cetățeni"...p18

Consultări româno-suedeze privind problematica drepturilor
omului...p20

Editorial

Mai avem puțin și facem boom!

Zi de zi acumulăm frustrări. De cele mai multe ori le păstrăm pentru noi, le dosim visceral, alimentăm un ulcer incipient și ne rugăm să avanseze tehnologia farmaceutică. Asta dacă nu apelăm la leacuri băbești sau unguente naturiste.

Românul se complace într-o letargie malignă; nu pune osul la treabă, nu se revoltă, nu se ambiționează. Cetățenia noastră activă se rezumă la un clasor de înjurături și blesteme. Revolta implodează în sine iar paharul plin se revarsă tot pe cei din aceeași categorie. O camaraderie inutilă, o națiune construită în fața blocului.

Din păcate nu știm să ne folosim de drepturile noastre, iar obligațiile sunt întotdeauna o corvoadă, motiv pentru care încercăm să driblăm legislația, să ne prostim bugetul național.

Un prieten din Focșani mi-a explicat de ce nu lasă niciodată biletul cumpărat șoferului din microbuzul RATF. Dacă șoferul tot vinde bilete deja cumpărate, RATF-ul va considera cursa neprofitabilă, iar prietenul meu nu va mai fi lăsat în fața blocului. Gândire sănătoasă.

Starea aceasta are însă și un fundament real, o construcție minuțioasă ce a vlăguit sute de cetățeni activi, până la sastisire. Un sistem alambicat, o birocrație excesivă și "inerenta" lipsă de respect și de legislație a autorităților. Răspunsul obligatoriu în maxim 30 de zile, glumă bună pentru sit-comuri ieftine.

Generalizarea poate că nu este tocmai bună pentru un articol cu tendințe pedagogice. Poate că ar trebui să remarc excepțiile, să ridic în slăvi pe cei activi, să ofer exemple pompieristice, să arăt că se poate. Însă nu îmi pot stăvilii reacția negativă.

Singurul impuls sincer e să vă îndemn să vă citiți drepturile cu atenție și să faceți apel la ele de ori câte ori este nevoie. Fără să obosiți, fără perioade de recuperare cu reverii amortite și autocompătimiri exagerate. Prefer abnegația civică nihilismului neutillar, că doar de, nu suntem noi generația de sacrificiu?

Cosmin Dragomir

Cum înțelegem cetățenia activă

Cristina Pelerini - voluntar CENTRAS

"Cetățenia activă începe cu simpla citire a ziarelor, dimineța, și a încerca să deosebești ce este real de ce este fals."

Tommaso Padoa - Schioppa
președintele organizației "Notre Europe"

După cum reiese și din citatul de mai sus, acest subiect este foarte important pentru fiecare dintre noi. Pentru a ne putea apăra drepturile și interesele trebuie mai întâi să le cunoaștem. Oamenii abuzează de cei care nu știu ce li se cuvine, de ce li se cuvine și ce ar trebui să facă atunci când le este încălcat un drept. Din această cauză auzim că oamenii își pierd slujba și nu primesc salarii compensatorii sau că semnează contracte de angajare dezavantajoase pentru ei, sau că nu știu că au fost angajați cu contract de colaborare și că nu vor avea o pensie. Mulți români nu au înțeles ce înseamnă o pensie privată și ce avantaje le aduce aceasta.

Acești oameni neinformați, să îi numim cetățenii pasivi, se transformă foarte ușor în sclavii celor informați care le speculează slăbiciunile și profită de pe urma lor. Dacă facem o analogie cu ierarhiile făcute în Grecia Antică, ajungem la concluzia că dacă un cetățean neinformați și pasiv este tratat de cel informat și activ ca un sclav, atunci primul nu mai poate fi numit cetățean. Lucrurile nu mai stau așa de categoric în societatea contemporană, pentru că cei neinformați au acces gratuit prin intermediul Internetului la un număr impresionant de materiale care le explică ce drepturi au și cum le pot exercita, au acces la forumuri de discuții unde pot adresa întrebări, deci practic beneficiază de consultanță gratuită. Sigur, există și serviciile contra cost pe care le pot oferi firmele de consultanță, avocații, etc.

Pentru a înțelege cât mai bine ce înseamnă cetățenia activă, cred că ar trebui să începem prin a defini cetățenia.

Cetățenia este un concept complex și multi-dimensional. Nu este doar un statut juridic și politic acordat tuturor celor care sunt membri cu drepturi depline a unei comunități. Este deasemenea o identitate, o expresie a calității de membru într-o comunitate politică, un rol social. Cetățenia înseamnă punerea în practică a unui cod moral, presupune un simț al membrului comunității bazat pe loialitatea față de o civilizație.

Cetățenia activă poate fi definită ca fiind asumarea de către cetățeni a oportunităților de a deveni activi și implicați din punct de vedere democratic în definirea și abordarea problemelor propriilor comunități și în îmbunătățirea calității vieții. A fi cetățean activ înseamnă a te implica direct în problemele cu care se confruntă societatea.

Cetățenia activă are la bază faptul că tinerii trebuie să fie consultați și informați cu privire la deciziile care îi privesc și îi afectează. Această informare trebuie să plece de la nivel local, apoi la nivel regional și să se extindă la nivel național.

Avem dreptul de a participa, de a ne exercita influența și de a contribui la dezvoltarea societății. John F. Kennedy a spus odată, cu aproape o sută de ani în urmă: "Acțiunea politică este cea mai mare responsabilitate a unui cetățean".

Mulți oameni au probleme sau se simt inhibați în participarea activă în cadrul societății. Acest lucru se poate datora faptului că am fost învățați să primim, să ni se dea de la stat, să fim repartizați pentru o slujbă, să primim casă și altele. Acestea sunt reminiscentele societății comuniste cu caracter patriarhal care au schimbat destul de mult mentalitatea românilor. Mulți se tem că vor avea de suferit dacă dau în judecată statul sau autoritățile publice, se tem că vor fi vânați, târâți prin tribunale și că, deși cauza lor e dreaptă, nu vor câștiga, pentru că ei sunt niște simpli cetățeni.

E greu să convingi oamenii să acționeze, să se informeze și să își apere drepturile pentru a duce o viață mai bună.

Există câteva moduri de a motiva oamenii și de a dezvolta activități în folosul societății civile:

- Învățarea despre drepturile și obligațiile fiecărui cetățean;
- Valorizarea învățării inițiale și a experiențelor proprii pentru a căpăta mai multă încredere în sine;
- Implicarea în probleme de mediu înconjurător din cadrul comunității;
- Angajarea în învățare continuă despre poziția cetățenilor în societate;
- Ajutarea migrantilor de a se integra;
- Angajarea în învățare interculturală;
- Cooptarea mai multor generații pentru a învăța unele de la altele și/sau să lucreze împreună;
- Explorarea unor moduri de sprijinire a învățării pentru oamenii cu dizabilități;
- Automotivarea;
- Promovarea includerii sociale într-o societate multiculturală;
- Spargerea barierelor între rezidenți și crearea unui sens al apartenenței prin implicarea în comunitate și voluntariat;
- Promovarea și susținerea unor servicii independente față de autoritățile publice pentru grupuri greu de atins;
- Asumarea lucrului în cadrul comunității;
- Asumarea lucrului pentru egalitatea în drepturi a femeilor și bărbaților.

Cetățenia activă este unul din stâlpii de rezistență ai democrației. Dacă cetățenii își pierd interesul față de viața politică, dacă se simt blazați și refuză să urmărească evenimentele care se întâmplă în jurul lor și nu mai încearcă să le dea un sens, se pierde ideea democrației. În momentul în care oamenii care trebuie să ne reprezinte drepturile în Parlament sunt aleși cu un procent mai mic de 50% din populația cu drept de vot, cred că e momentul să ne punem niște întrebări. Mai mult de 50% dintre cetățenii români cu drepturi depline nu își exercită nici măcar cele mai elementare drepturi.

Campaniile de conștientizare a drepturilor și îndatoririlor fiecărui cetățean sunt foarte importante. Programele pentru tineri, acțiunile de voluntariat în folosul comunității sunt concepte care abia au început să prindă contur în mințile celor mai mulți. Este necesar să schimbăm frica de participare activă în voința de a ne îmbunătăți viețile, condițiile la locul de muncă și de acasă, din locurile prin care trecem. O reclamație la RATB sau la CFR spre exemplu nu ar trebui privită ca o pierdere de timp, ci ca un feedback negativ la serviciile oferite de companiile respective. Deși tendința e să credem că nu vom rezolva nimic pe această cale, aceste reclamații sunt centralizate și analizate, iar pe baza lor se iau decizii. Cel mai sigur e că nu vom vedea rezultatele a doua zi, dar în timp, dacă vocile devin mai multe și mai puternice, nevoia de schimbare va deveni evidentă și nu va mai putea fi amânată.

Cetățenia europeană - un larg set de drepturi și obligații

Fiecare persoană ce deține naționalitatea unui stat membru al Uniunii Europene este, ca rezultat, un cetățean al Uniunii Europene. Cetățenia Uniunii completează cetățenia națională, fără a o înlocui. Este formată dintr-un set de drepturi fundamentale și obligații cuprinse în Tratatul CE, printre care este de subliniat dreptul de a nu fi discriminat pe bază de naționalitate.

De la Tratatul de la Maastricht, conceptul de cetățenie europeană este consacrat în Tratat, ce instituie Comunitatea Europeană (articolele 17 - 22 și 255). Acesta a evoluat, așa cum procesul integrării europene a continuat, prin crearea unei uniuni tot mai strânse între popoarele din Europa, devenind primul obiectiv al Uniunii Europene de a fi menționat în Tratatul UE completat cu obiectivele de consolidare a protecției drepturilor și intereselor naționale ale statelor sale membre prin introducerea unei cetățenii a Uniunii.

Tratatul de la Maastricht, semnat în 1992, menit să consolideze protecția drepturilor și intereselor naționale ale statelor sale membre prin introducerea unei cetățenii a Uniunii.

Cetățenia europeană conferă fiecărui cetățean al Uniunii Europene un fundamental și personal drept la liberă circulație și ședere, fără referire la o activitate economică. Cu acest tratat a venit suplimentar și dreptul de vot activ și pasiv în alegerile Europene și locale. Este, de asemenea îmbunătățită protecția diplomatică și consulară dând dreptul cetățenilor UE de a cere ajutorul oricărui stat membru reprezentat într-o țară terță, dacă propriul său stat membru nu este reprezentat acolo.

Tratatul de la Amsterdam, care a intrat în vigoare la data de 1 mai 1999, lărgeste sfera drepturilor/obligățiilor cetățenilor prin introducerea unei clauze care să permită instituțiilor UE să ia măsuri împotriva discriminării pe motive de sex, rasă sau origine etnică, religie sau convingeri, handicap, vârstă sau orientare sexuală. Tratatul de la Amsterdam, de asemenea, întărește libera circulație a persoanelor, prin integrarea Convenției Schengen în Tratat. Mai mult, s-a afirmat angajamentul fiecărui stat membru de a crește calitatea și accesul liber la educație la nivel național, în cel mai înalt nivel de cunoștințe posibil, în scopul de a lupta împotriva șomajului.

Tratatul de la Nisa, semnat în 2001, a facilitat legiferarea cu privire la libera circulație și de ședere, prin introducerea majorității calificate, pentru luarea deciziilor în Consiliu.

O definiție a cetățeniei europene

Definiția juridică pentru cetățenia europeană poate fi găsită în articolul 17 din Tratatul de instituire a Comunității Europene:

*"Cetățenia Uniunii este așadar stabilită.
Fiecare persoană care deține naționalitatea
unui stat membru este cetățean al Uniunii.
Cetățenia Uniunii completează și nu
înlocuiește cetățenia națională".*

În practică, aceasta înseamnă că orice persoană care deține naționalitatea unui stat membru al UE este în mod automat cetățean European. Problematika dacă o persoană posedă cetățenia unui stat membru este stabilită exclusiv prin trimitere la legislația națională a statului membru în cauză. Se întâmplă astfel, pentru că fiecare stat membru își stabilește condițiile pentru dobândirea și pierderea cetățeniei naționale.

Drepturile și libertățile cetățeanului european

Pentru că orice sistem juridic are în vedere drepturile și libertățile fiecărui cetățean, acesta trebuie să fie bine înțeles. Desigur că, în alcătuirea Tratatului CE sunt de asemenea stipulate obligațiile și drepturile cetățeanului european.

Un set specific de drepturi, este anexat la Tratatul de cetățenie europeană, și anume:

- a. dreptul la liberă circulație și ședere în cadrul UE - sub rezerva anumitor limitări introduse de dreptul comunitar;
- b. dreptul de vot și de candidatură pentru a face parte din structurile europene în oricare stat membru al UE unde cetățeanul este rezident;

c. acces la protecție diplomatică și consulară a unui alt stat membru al UE în afara granițelor UE, în cazul în care statul respectivului cetățean nu este reprezentat acolo;

d. dreptul de a adresa petiții Parlamentului European și plângeri la Ombudsmanul European.

Această listă nu ar trebui să fie considerată ca fiind exhaustivă. Mai mult, aceste drepturi sunt o expresie a dreptului de a nu fi discriminat pe bază de naționalitate. Principiul non-discriminării ar trebui să fie considerat ca o piatră de temelie a întregului demers.

În plus, față de drepturile atașate în mod specific pentru cetățenia Uniunii Europene, care sunt menționate în mod explicit în tratate, există o întregă serie de drepturi fundamentale și obligații care rezultă din tratatele UE, jurisprudența Curții de Justiție a Comunităților Europene, Convenția privind drepturile omului. Alte drepturi, cum ar fi de exemplu, dreptul de a contacta și de a primi un răspuns de la orice instituție a Uniunii Europene în una din limbile oficiale ale UE, dreptul de acces la Parlamentul European, Comisia Europeană, precum și la documentele Consiliului, în anumite condiții, sau dreptul de acces egal la serviciul civil al Comunității, își găsesc și ele locul aici.

Tratatul acordă Comisiei Europene dreptul de a înainta propuneri pentru a consolida sau a adăuga alte drepturi la drepturile atașate în mod specific pentru cetățenia UE.

Drepturile fundamentale așa cum sunt respectate de către UE au fost asamblate într-un singur text, denumit Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene, care a fost proclamată de Parlamentul European, Comisia Europeană și Consiliul de Miniștri al UE de la Nisa în decembrie 2000. Carta a fost apoi încorporată în Tratat, instituind o Constituție pentru Europa, semnată în octombrie 2004.

2004: Un nou tratat urmează să fie semnat, clarificând delimitarea responsabilităților între Uniune și statele membre, statutul Cartei drepturilor fundamentale a Uniunii Europene și rolul Parlamentelor naționale în raport cu instituțiile europene.

2003: Convenția datorează prezentarea rezultatelor activității sale.

2002: Convenția privind Viitorul Europei își începe lucrările, cu obiectivul de a elabora un Tratat Constituțional pentru Uniunea Europeană.

2001: Guvernarea Europeană: o Carte Albă, contribuția Comisiei Europene la dezbateră privind viitorul Uniunii Europene.

2001: Dezbateră privind viitorul Uniunii Europene este lansată.

2000: Declarația conținută în Tratatul de la Nisa solicită o dezbateră privind viitorul Uniunii Europene.

2000: Tratatul de la Nisa întărește dispozițiile împotriva discriminării și încălcării drepturilor fundamentale de către un stat membru al UE. Acest tratat trebuie însă să fie ratificat de toate statele membre.

2000: Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene proclamată la Summit-ul de la Nisa.

1999: Cazul C-85/96, Martinez Sala v Freistaat Bayern în vigoare. Curtea Europeană de Justiție stabilește ca cetățeniei unui stat membru să se poată baza pe cetățenia europeană pentru protecția împotriva discriminării de către un alt stat membru pe motive de naționalitate, în scopul aplicării Tratatului.

1997: Tratatul de la Amsterdam extinde drepturile de cetățenie a UE. Introduce clauze anti-discriminare pentru a proteja cetățeniei UE: Acordul Schengen de eliminare a frontierelor (cu excepția celor din Danemarca, Irlanda și Regatul Unit) este încorporat în Tratat.

1992: Un extraordinar Consiliu European este ținut în Birmingham, Marea Britanie. Se adoptă o declarație numită "O comunitate mai aproape de cetățeniei săi".

1992: Tratatul de la Maastricht introduce cetățenia UE ca un concept distinct, garantând drepturi suplimentare.

1986: Actul Unic European cuprinde dispoziții de stabilire a unui spațiu fără frontiere și eliminarea controalelor persoanelor la frontierele interne, indiferent de naționalitate. Acest lucru a fost pus în aplicare în 1992.

1974: Summit-ul de la Paris, la care s-au făcut încercări de a defini drepturi speciale de cetățenie al CEE.

1957: Tratatul de la Roma de înființare a Comunității Economice Europene permite libera circulație în Comunitate pe baza activității economice.

1951: Tratatul de la Paris stabilește Comunitatea Europeană a Cărbunelui și Oțelului. Se permite libertatea de circulație în cadrul Comunității pentru lucrătorii din aceste industrii.

Mic dicționar al cetățeniei active

e-government = folosirea instrumentelor și a sistemelor, facilitat prin Tehnologia Informației și Comunicării, pentru a asigura servicii publice mai performante. Tehnologia Informației și Comunicării este folosită de guverne, ca și în întreprinderi, dar eGovernment implică mai mult decât instrumentele. Un eGovernment eficient implică regândirea organizațiilor și a proceselor și schimbarea comportamentului astfel încât serviciile publice să fie trimise într-un mod cât mai eficient celor care le folosesc și au nevoie de ele. Atunci când este implementat bine, eGovernment permite tuturor cetățenilor, firmelor și organizațiilor să-și rezolve problemele cu Guvernul mai ușor, mai rapid și cu costuri mai reduse.

În piața internă a Uniunii Europene, oamenii se pot mișca liber atât pentru muncă cât și în interes personal și în consecință au posibilitatea de a lucra cu serviciile publice din afara țării de origine și multe alte avantaje.

Cetățenie europeană = este complementară cetățeniei naționale și nu o anulează pe aceasta. Cetățenia Europeană este statutul oricărei persoane care are naționalitatea unui stat membru. A fi cetățean european înseamnă a avea o serie de drepturi: călătoria liberă în statele membre, dreptul de a te stabili în oricare dintre statele membre, dreptul de petiție în fața Parlamentului European, dreptul de a te adresa mediatorului european, dreptul de a vota.

Multiculturalism = în linii mari se referă la o ideologie aplicată a diversității rasiale, culturale și etnice într-o zonă specificată, de obicei la scara unei organizații de tip școală, afaceri, cartier, oraș sau națiune. Unele țări au politici oficiale de multiculturalism care țin să recunoască, să celebreze și să mențină diferitele culturi sau identități culturale în societatea respectivă pentru a promova coeziunea socială. În acest context, multiculturalismul sprijină o societate care extinde echitabil statusul diferitelor grupuri culturale și religioase astfel încât nici o cultură să nu predomină.

Voluntariat = Voluntariatul este activitatea de interes public desfășurată din proprie inițiativă de orice persoană fizică, în folosul altora, fără a primi o contraprestație materială; activitatea de interes public este activitatea desfășurată în domenii cum sunt: asistența și serviciile sociale, protecția drepturilor omului, medico-sanitar, cultural, artistic, educativ, de învățământ, științific, umanitar, religios, filantropic, sportiv, de protecție a mediului, social și comunitar și altele asemenea.

Cetățean = Locuitor al unui stat, care se bucură de drepturi civile și politice și care are anumite obligații față de acel stat; persoană care face parte din populația stabilă a unui stat, având toate drepturile și obligațiile prevăzute de lege.

Drepturile omului = La 10 decembrie 1948, Adunarea Generală a O.N.U. a adoptat și proclamat Declarația Universală a Drepturilor Omului. Această declarație este ușor de găsit prin orice mijloace de informare pentru că scopul ei este să fie accesibilă pentru cât mai multă lume. Exemple de drepturi cuprinse de această declarație sunt: dreptul la viață, dreptul la libertate, la securitatea persoanei, (toate drepturile prevăzute de Declarația Universală a Drepturilor Omului sunt valabile pentru orice persoană, indiferent de sex, rasă, religie, limbă, opinie politică, avere sau orice alte împrejurări), dreptul la egalitate în fața legii, dreptul de a circula liber și de a alege reședința în interiorul granițelor unui stat, dreptul de a părăsi orice țară și de a reveni între granițele acesteia, dreptul la azil în alte state, dreptul la cetățenie, dreptul la proprietate, dreptul la întrunire și asociere pașnică, dreptul la educație, dreptul la muncă etc.

Avocatul poporului = Ombudsmanul poate fi definit ca autoritatea numită de Parlament și răspunzătoare față de acesta, căruia i se conferă prin Constituție sau printr-o lege specială dreptul de a soluționa plângerile ce i se adresează de către cetățenii care pretind că organele executive le-au încălcat sau nesocotit drepturile recunoscute la nivel constituțional.

Avocatul poporului european = Are aceleași atribuții ca și avocatul unei națiuni, însă totul se des-

fășoară la scara Uniunii Europene. În fiecare an Ombudsmanul European prezintă un raport Parlamentului European referitor la investigațiile desfășurate. Ombudsmanul European poate transmite un raport special Parlamentului European când o instituție refuză să urmeze recomandările sale în soluționarea unei probleme. Comitetul pentru Petiții din cadrul Parlamentului European este responsabil cu întocmirea raporturilor despre activitatea Ombudsmanului European. Aceste rapoarte sunt apoi dezbătute și adoptate în plenul

Parlamentului. Prin întâlnirile cu oficialii Uniunii Europene, Ombudsmanul European poate atrage atenția asupra deficiențelor în activitatea instituțiilor. De asemenea, aceste întâlniri permit oficialilor să pună în discuție problemele pe care ei le întâmpină în rezolvarea plângerilor ce sunt adresate Ombudsmanului European.

Atunci când cetățenii sesizează existența unor probleme privind legislația europeană, de obicei se adresează Ombudsmanului European. Dar în cele mai multe cazuri administrația națională, regională sau locală este răspunzătoare cu implementarea acestor legi, deoarece Ombudsmanul European nu poate investiga cazuri la acest nivel este vital să găsească pe cineva abilitat să le rezolve. Organul abilitat în cadrul statului să rezolve astfel de probleme este adesea avocatul poporului regional sau alt comitet responsabil cu soluționarea petițiilor în statele membre. Pentru a întări relațiile și a adânci cooperarea dintre aceste instituții, Ombudsmanul European vizitează cu regularitate instituțiile avocatului poporului din statele membre ale Uniunii Europene.

Rețeaua permite ca plângerile să fie transferate către organismele cele mai în măsură să le rezolve.

Youth forum (forumul pentru tineri) = este o platformă compusă din 99 de Consilii Naționale de Tineret și din ONG-uri internaționale din Europa. Forumul pentru Tineri încurajează participarea activă a tinerilor în societate și de a-și îmbunătăți condițiile de viață. Aceste obiective sunt realizate prin reprezentarea intereselor tinerilor în Instituțiile Europene, în Consiliul Europei, în Organizația Națiunilor Unite, și în alte organizații partenere active în domeniul tinerilor. Forumul pentru Tineret definește interesele tinerilor europeni.

Youth Parliament(Parlamentul tinerilor) =

Fondat în 1987 ca proiect al unei școli în Fontainebleau(Franța), Parlamentul Tinerilor este un forum unic, proiectat pentru a angaja activ tinerii în acțiune pentru a îmbunătăți societatea viitoare. Parlamentul tinerilor reprezintă un proiect educațional nepartizan și independent, derulat pentru a răspunde nevoilor tinerilor cetățeni europeni. Parlamentul tinerilor încurajează gândirea independentă și inițiativele socio-politice ale tinerilor și facilitează învățarea unor aptitudini sociale și profesionale cruciale. De la inaugurarea sa, zeci de mii de tineri au luat parte la sesiuni regionale, naționale și internaționale, au obținut contacte internaționale; așadar, Parlamentul tinerilor a avut o contribuție vitală la unirea Europei. Azi, Parlamentul tinerilor este una dintre cele mai largi platforme de dezbateri politică, întâlniri interculturale, muncă educațională politică și schimburi de idei între tinerii din Europa. Parlamentul tinerilor europeni constă într-o rețea de 32 de organizații Europene și organizații în care sunt activi mii de tineri.

ONG (organizație neguvernamentală) = este orice fel de grup non-profit organizat la nivel local, național sau internațional, format din cetățeni voluntari. Orientate spre obiective și având un interes comun, ONG-urile acționează într-o gamă largă de servicii și funcții umanitare, aduc problemele cetățenilor în fața Guvernelor, sprijină și monitorizează politicile publice și încurajează participarea politică prin furnizarea de informații utile. Unele sunt organizate în jurul unor subiecte specifice, cum ar fi drepturile omului, mediu sau sănătate. Ele oferă analiză și expertiză, servesc ca mecanisme de avertizare timpurie și ajută la monitorizarea și la implementarea acordurilor internaționale. Relația cu birourile și agențiile sistemului ONU diferă în funcție de obiective, de locație și de mandatul special de instituție.

Societate civilă = este o noțiune care descrie forme asociative de tip apolitic și care nu sunt părți ale unei instituții fundamentale ale statului sau ale sectorului de afaceri. Astfel, organizațiile neguvernamentale - asociații sau fundații, sindicatele, uniunile patronale sunt actori ai societății civile, care intervin pe lângă factorii de decizie, pe lângă instituțiile statului de drept pentru a le influența, în sensul apărării drepturilor și intereselor grupurilor de cetățeni pe care îi reprezintă. Cei mai mulți oameni folosesc noțiunea de societate civilă în mod eronat sau restrictiv, referindu-se ori la noțiunea de civil (ca opus al celei de militar) ori numai la organizațiile neguvernamentale. Astfel, în ultimii ani s-a simțit nevoia unei completări aduse noțiunii, denumită acum sectorul nonprofit, sau cel de-al treilea sector al societății, unde primele două sunt instituțiile fundamentale ale statului și sectorul de afaceri. Societatea civilă este cel mai simplu termen pentru a descrie un întreg sistem de structuri, care implică cetățeanul în diferitele sale ipostaze de membru într-o organizație neguvernamentală, într-un sindicat sau într-o organizație patronală. Societatea civilă este formată din cetățeni, asociați sub diferite forme, care au aceleași interese și care își dedică timpul, cunoștințele și experiența pentru a-și promova și apăra aceste drepturi și interese. Societatea civilă descrie un întreg sistem de structuri, care permit cetățenilor noi roluri și relații sociale, prin diferite modalități de participare la viața publică. Voi da câteva exemple de instituții ale societății civile : organizații neguvernamentale (ong-uri); organizații comunitare (community-based organizations); asociații profesionale; organizații politice; cluburi civice; sindicate; organizații filantropice; cluburi sociale și sportive; instituții culturale; organizații religioase; mișcări ecologiste; media.

E-democrație = își propune să obțină participare extinsă din partea populației și o democrație mai puternică prin tehnologia informației și strategii de comunicare. Obiectivele generale ale e-democrației sunt să întărească, să extindă și să diversifice angajamentul populației prin discuții online semnificative și eficiente și prin schimb de informații pe probleme publice.

Deasemenea, e-democrația urmărește să mărească utilizarea informațiilor relevante despre alegeri, guvernare, media, afaceri publice, educație civică și schimb de informații pentru a ajuta să fie adresate provocări publice; să dezvolte și să disemineze cele mai bune practici și instrumente pentru a promova conversația în comunitate, angajamentul, educația civică și schimbul de informații; să ajute participanții care au cunoștințe și experiență să aibă un impact asupra comunității din care provin și asupra guvernelor; să mențină o organizație de voluntari etică, stabilă și puternică din punct de vedere financiar, care să răspundă eficient la responsabilitățile, oportunitățile, așteptările în continuă schimbare și creștere.

Adaptarea României la cerințele Europei

În încercarea de a adapta legislația românească la standardele europene, reglementările se schimbă rapid la toate nivelele și în toate domeniile. Aceste schimbări afectează toate domeniile, iar efectele cele mai dezastruoase se fac simțite în sectorul economic, definit de instabilitate.

Pe lângă instabilitate, schimbările rapide din sistemul legislativ ridică multe probleme în procesul de implementare. Sunt necesare schimbări majore la nivel instituțional. Există nevoia de ajustare până la momentul în care o instituție atinge nivelul de funcționalitate necesar. Personalul trebuie să fie pregătit și de asemenea și cetățenii trebuie să accepte schimbările.

Una dintre cele mai mari probleme subliniată de specialiști, problemă care face procesul de reconstrucție și schimbările politice și mai dificile, este corupția de la toate nivelele. În special instituțiile administrației publice sunt atinse de acest flagel. Deși sunt multe reglementări orientate spre diminuarea acestei probleme, se simte

nevoia unei schimbări structurale și de mentalitate pentru ca aceste schimbări politice să devină efective.

În acest sens, educația ar trebui să contribuie la dezvoltarea atitudinilor și valorilor democratice la toți cetățenii. Politicile educaționale românești și curricula școlară conțin orientări specifice spre dezvoltarea comportamentului și responsabilităților civice, dar tranziția de la o educație civică ideologică practică în perioada comunistă la o curricula concentrată pe dezvoltarea gândirii critice și a valorilor democratice este dificilă, necesitând adaptări instituționale și de pregătire a personalului didactic.

Începând cu anii '90 România a făcut mari eforturi să schimbe sistemul educațional, definindu-l ca prioritate națională. În această privință, s-au realizat trei programe de reformă majore: reforma învățământului pre-universitar, reforma învățământului superior și reforma sistemului educațional și de pregătire vocațională. Toate acestea au dus la dezvoltarea sistemului educațional în mai multe direcții.

La cererea UNESCO, Institutul de Științe Educației a realizat o serie de cercetări pe tema sistemului de educație din România. Una dintre concluziile generale se referă la lipsa abilităților și competențelor de bază necesare adaptării la noile provocări ale societății civile (exercitarea drepturilor și libertăților cetățenești, responsabilitate, negocieri colective, gândire critică, dialog social, solidaritate și toleranță).

Anghel Florentina, Educația pentru toți în România, Institutul de Științe ale Educației Comisia Națională pentru UNESCO, București, 1995

Este general acceptat în lucrările pedagogice că educația în școli este un factor cheie pentru dezvoltarea unei cetățenii active, bune și democratice.

Legea Învățământului conține referiri directe la dimensiunea civică a educației. Acest subiect este legat de accesul liber la educație și prevede că toți cei care studiază în școli trebuie să dobândească un comportament democratic. O atenție deosebită este acordată dobândirii de valori și atitudini democratice în toate etapele educaționale și în cadrul tuturor orelor.

Acest aspect este prezent în toate politicile educaționale, inclusiv reglementările cu privire la educația adulților. Din 1997, în România, accentul pe educația adulților a crescut în mod constant.

Bunescu, Gheorge, Școala și valorile morale, Editura Didactica și Pedagogică RA, București, 1998

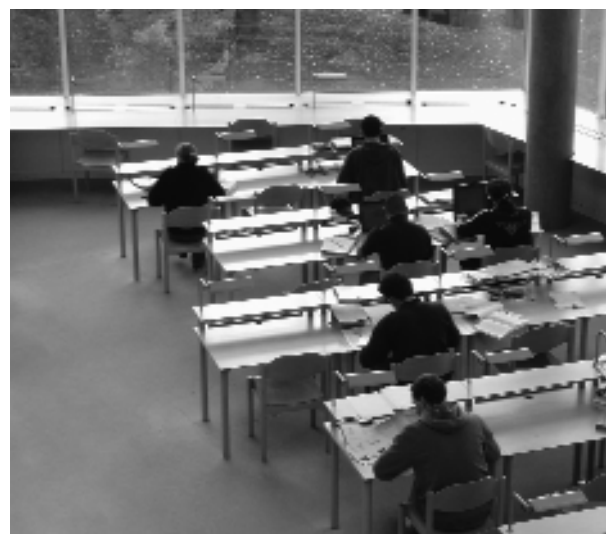
În documentele politice și reglementările legislative românești, educația adulților este considerată componentă permanentă a sistemului educațional. Este definită ca o componentă a educației continue, care se referă la activitățile menite să dezvolte cunoștințele, capacitățile, competențele și atitudinile necesare adulților în perioade specifice ale vieții lor pentru a-și găsi rolul în comunitate.

Bunescu, 1998

În contextul românesc, se simte nevoia unei implementări consistente a strategiilor educaționale formale destinate insuflării atitudinilor și competențelor civice.

Conform unui studiu realizat de Reviewing Education and Training for Governance and Active Citizenship in Europe - RE-ETGACE în 2004, strategiile de dorit pentru responsabilizarea cetățenilor ar trebui centrate pe:

1. dezvoltarea capitalului uman
2. garantarea nivelului minim de educație, hrană și sănătate
3. promovarea educației pentru drepturile omului
4. cultivarea de inițiative comunitare, responsabilizarea membrilor acestora, cultivarea aptitudinilor organizaționale, a simțului solidarității și a încrederii în sine;
5. descentralizarea puterii;
6. formarea organizațiilor eficiente pentru oameni (liga șomerilor, uniuni sindicale, asociații ale studenților, organizații ale femeilor, organizații ale locatarilor etc.).

Domenii în care societatea civilă își face simțită prezența

Dezvoltarea comunitară

Un domeniu în care implicarea cetățenească este un aspect important este dezvoltarea comunitară. În România se desfășoară mai multe programe de dezvoltare comunitară, în special pentru comunitățile rurale. Aceste proiecte încearcă să ridice nivelul de încredere socială, să stimuleze implicarea cetățenilor în soluționarea problemelor cu care se confruntă comunitatea lor. Acest aspect este considerat a fi unul foarte important, cei care acționează în acest domeniu fiind conștienți de lipsa de implicare a oamenilor. Toate abordările în domeniul dezvoltării comunitare pun un accent deosebit pe dezvoltarea capitalului social în fiecare comunitate. Există mai multe evaluări publicate pe probleme de dezvoltare comunitară participativă.

Banca Mondială, *The villages of Romania: development, poverty and social capital*, București, 2000.

Rolul statului

În confruntarea cu tranziția la economia de piață, în România relația Stat-economie se află sub semnul unui dublu paradox. În primul rând, statul trebuie să răspundă la două categorii de cerințe: aceea de a-și reduce rolul economic (o tendință naturală după o perioadă de exacerbare a funcțiilor economice a statului-partid), dar și de a se implica din ce în ce mai mult în susținerea reformei economice. În al doilea rând, Statul-post partid este în mod eronat identificat cu Statul - partid și perceput ca fiind mult mai puternic decât este în realitate. Acest dublu paradox arată cât de necesară este o autoritate statală puternică, dar restructurată, remodelată, de tip democratic și în același timp, cât de necesare sunt schimbările în planul mentalităților individuale, organizaționale și naționale.

Voiculescu Dan și Mereuță Cezar - *Analiza de competitivitate a economiei românești*, Ed. Academiei Române, București, 1998

Rezultatul practic al manifestării acestui paradox, pe fundalul unui proces extrem de eterogen de schimbare a mentalităților este Statul post-partid subordonat diferitelor categorii de interese de grup,

incompatibile cu principiile de funcționare normală a unei economii de piață și împiedicând dezvoltarea acesteia. Statul trebuie să își piardă această dimensiune subiectivă și să dobândească acea dimensiune abstractă, etică, morală care îl face acceptabil de societatea pe care o reprezintă și compatibil cu economia de piață. Transformarea Statului post - partid într-un Stat - actor economic compatibil cu economia de piață implică remodelarea fascicolului de funcții ale Statului în economie, schimbări la nivelul rolului alocativ, distributiv și reglator al Statului.

Dodescu, Anca, *Statul și economia*, ed. Universității Oradea, Oradea, 2002

Relația dintre ONG-uri și administrațiile centrale și locale

Relația administrației centrale cu ONG-urile s-a îmbunătățit simțitor după alegerea în 1996 a unui guvern care a recunoscut deschis rolul ONG-urilor în societatea civilă românească. Deși eforturile de a stabili instituționalizarea relațiilor dintre ONG-uri și guvernare datează din 1994, noua guvernare a pus bazele unui sistem și unei structuri care fac posibil dialogul cu acest sector atât la nivel național, cât și la nivel local.

Totuși, legăturile ONG-urilor cu administrația publică au rămas în general slabe. Câteva structuri guvernamentale au afirmat că multe din problemele existente sunt rezolvate, totuși cei mai mulți reprezentanți ai ONG-urilor consideră că există o lipsă de comunicare între cele două sectoare. În ultimii ani, acestor probleme le-au fost adresate politici specifice care reglementează comunicarea și necesitatea de interacțiune a autorităților locale și naționale cu ONG-urile (ca reprezentanți ai cetățenilor). Totuși cei mai mulți activiști din ONG-uri percep administrația locală ca fiind distanțată de interesele și activitățile lor.

Indexul Societății Civile, Civil Society Development Foundation, 2001

Biserica

Un actor tradițional important în societatea civilă din România este biserica. Conform studiilor efectuate în ultimii 12 ani, biserica este - împreună cu armata - cea mai de încredere instituție socială, situație asemănătoare cu a celorlalte țări post-comuniste ortodoxe și diferită de a altor țări europene, în special cele protestante.

Dogan, Mattei; Pelassy, Dominique -
Economia mixtă, jumătate capitalistă,
jumătate socialistă,
Ed. Alternative, București, 1992

Religiozitatea și participarea la viața religioasă este mai intensă în România decât în alte țări din Centrul și Vestul Europei. România are o majoritate de 85% de creștini ortodocși de rit grec. După căderea regimului ateist

comunist, bisericile au făcut mari eforturi să devină actori puternici pe scena politică românească. Biserica ortodoxă de rit grecesc are o relație de suport mutual cu statul: statul nu trebuie să se amestece în problemele vieții bisericii, în timp ce biserica se abține de la a lua poziție în problemele seculare.

Roudometof, Victor, Nationalism, Globalization, Eastern Orthodoxy 'Unthinking' the 'Clash of Civilizations' in Southeastern Europe, European Journal of Social Theory, 2: 1999

De asemenea, sunt câteva probleme simbolice care au captat atenția bisericii ortodoxe. Homosexualitatea în special, și chiar câteva categorii de drepturi ale omului nu se bucură de acordul bisericii. Pe de altă parte, alte organizații religioase par a fi fost forțate să se bazeze mai puțin pe stat și mai mult pe auto-organizare și suport extern. Auto-organizarea în numele mișcărilor religioase poate fi considerată context de învățare a participării, dezvoltare comunitară și întărire a capitalului social.

Stănescu, Mircea, Discursul actual al bisericii ortodoxe române, Revista de cercetări sociale, 2:1996

Activismul

Activismul este totodată un context pentru anumite activități cât și o strategie de acțiune. Mai mult, cu toate că este definit în mod obișnuit ca un act de implicare altruistă în sfera publică, producând beneficii publice, poate fi definit și ca o strategie de atingere a scopurilor individuale (egoiste).

Cu toate acestea, activismul are semnificații diferite în diferite perioade istorice, care determină limitele instituționale și resursele care afectează acțiunile indivizilor. În comunism, activismul nu putea implica apartenența la anumite structuri fiindcă această apartenență era obligatorie, controlată și orientată de partid. Cu foarte puține excepții de disidență, activismul presupunea implicarea mai mare decât media, sau participarea la contexte formale ale participării sociale. Deoarece aceste organizații erau în primul rând mijloace ale regimului de a controla mobilitatea socială, de a-și recruta elita, activismul a fost mai mult o strategie instrumentală pentru anumite persoane. Se poate afirma că anumite persoane au utilizat resursele acestor structuri controlate de partid pentru a-și urmări propria traiectorie sau carieră.

Această situație s-a schimbat în 1990 când apartenența la asociații a devenit voluntară, iar implicarea sau activismul legat direct de aceasta. Cu toate că semnificația activismului s-a modificat de la context la strategie, mizele au rămas în mare măsură asemănătoare. Luând în considerare fragilitatea și lipsa mișcărilor identitare sau cele care luptă pentru apărarea drepturilor unor grupuri specifice, precum și agilitatea ONG-urilor pregătite să urmărească scopurile dictate de finanțatori internaționali, putem afirma că activismul este astăzi în mare măsură o strategie instrumentală pentru antreprenori în acest domeniu.

Cetățenia activă în România și peste hotare

Societatea civilă în România este "o societate cu existență virtuală, un spațiu al simbolurilor pentru care mulți intră în competiție, dar în care niciunul nu acceptă cu adevărat implicarea într-o colaborare cu ceilalți."

Dan Gheorghe Dungaciu, Reviewing Education and Training for Governance and Active Citizenship in Europe
- RE-ETGACE, 2004

Termenul de societate civilă este foarte des folosit în discursurile publice, în special de către oamenii politici. Aceștia folosesc termenul pentru a ataca un oponent sau pentru a obține suport pentru ideile lor politice. Cele mai multe partide politice stabilesc programe sau angajamente ambițioase și vagi față de colaborarea cu societatea civilă.

Mass media folosește de asemenea foarte mult termenul de dialog deschis, mulți lideri de opinie se declară voci ale societății civile fără a ști exact ce presupune acest lucru. Deși toată lumea vorbește despre societatea civilă, în România sunt foarte puține acțiuni bazate pe comunitate, locuitorii cartierelor nu se organizează în asociații menite să le îmbunătățească condițiile locale, multe dintre ONG-urile înregistrate nu au niciun fel de activitate.

Diferențele în participarea asociativă din Est și Vest sunt nu numai în termeni de cantitate, dar mai ales de calitate. Unii specialiști consideră, de exemplu, că societatea civilă este mai degrabă artificială, susținută de anumite grupuri și că nu reprezintă nevoile reale ale cetățenilor. Multe cercetări și analize au fost realizate în încercarea de a evidenția slăbiciunile sectorului ONG-urilor, considerat un important agent al schimbării cu relevanță ridicată în procesul de democratizare.

Cercetătorii explică slaba implicare prin mai mulți factori: nivele scăzute de încredere, în relație cu răspândita corupție, lipsa de resurse și altele.

Principalele contexte în care este folosit termenul de cetățenie activă în România sunt:

- perspectiva științelor sociale: cetățenia activă din punctul de vedere al sociologiei și a științelor politice.
- democratizarea României, în care societatea civilă românească este analizată pe larg.
- programele de dezvoltare comunitară, care reflectă în general implicarea civică, mai ales prin dezvoltare comunitară participativă.

Principala concluzie regăsită în publicațiile românești este că implicarea cetățenilor în viața publică este scăzută. Participarea la asociații de voluntari - indicator general acceptat al implicării civice, este mai scăzută în democrațiile tinere decât în Europa de Vest. Statisticile arată că, în timp ce în Europa de Vest aproape 29,8% din cetățeni fac parte din cel puțin o asociație de voluntari, în fostele țări comuniste acest indicator se ridică abia la 18,3%.

Bădescu, Gabriel; Neller, Katja, Participation in Voluntary Association, published manuscript

Potrivit tuturor măsurătorilor efectuate, România este printre țările cu cele mai scăzute rate de participare asociativă. În jur de 11% din persoane sunt membrii unor asociații non-guvernamentale. Cele mai multe activități se desfășoară în cultură și divertisment (34%), urmate de educație (organizate de asociațiile studențești) și serviciile sociale (21%).

Norris, Pippa, Making democracy work: social capital and civic engagement in 47 societies; papers presented at the EURESCO conference on Social Capital, Exeter, sept., 2000

În contextul tranziției și al aderării la Uniunea Europeană, analizele, discuțiile publice și implementarea politicilor pe acest subiect sunt probleme cotidiene. Procesul de democratizare întâmpină multe obstacole în țările din Europa de Est iar România nu face excepție. Au loc multe transformări și la toate nivelurile: politic, economic, instituțional și în viața de zi cu zi.

Începând cu schimbările politice, rolul implicării cetățenești a crescut mult în ultimii ani și aceasta impune o schimbare de mentalitate și o modificare a comportamentului civic și politic. Totuși, cei mai mulți cetățeni români nu au fost și nu sunt pregătiți să răspundă noilor cerințe ale societății democratice și ale dezvoltării societății civile iar democratizarea s-a confruntat cu cetățeni pasivi care nu cunoșteau tiparele implicării în reconstrucția societății lor.

Societatea civilă este de o importanță decisivă pentru o democrație funcțională. Procesul de democratizare ar trebui să pună accentul, printre alte probleme de construcție instituțională, pe nevoia de a încuraja și educa practicile cetățeniei active. Cu toate eforturile făcute de diferiți actori ai societății civile cu scopul de a o face mai puternică, sunt încă multe dificultăți în calea acestui proces. România, printre celelalte tinere democrații din Europa Centrală și de Est nu face excepție.

Balahur, Doina, Societatea civilă: opinii, puncte de vedere, perspective, în Sociologie românească, 2: 1999

România este un caz în care societatea civilă democratică întâlnește mai multe probleme decât în majoritatea țărilor în tranziție din această regiune.

Caracteristicile cetățeniei active pentru Români

Studiu realizat de Reviewing Education and Training for Governance and Active Citizenship in Europe - RE-ETGACE în 2004

responsabilitate
perseverență și hărnicie
angajament, vocație și pasiune
curaj
abilități de organizare și comunicare (diplomație)
idealism, naivitate, nebulie
autodeterminare combinată cu încredere în sine
ambție
receptivitate, deschidere
corectitudine
gândire critică, autocritică
realism
simț practic
încredere în oameni, empatie și intuitivitate
optimism, gândire pozitivă
să fii luptător
profesionalism (sistematic, metodic)
cinism
dynamism
toleranță
incisivitate
nonconformism
adaptabilitate
altruism
atitudine pozitivă
modestie
calculat / prudent
putere
entuziasm
onestitate
pesimism

Finanțări:

Ce este Programul „Europa pentru cetățeni”?

Comisia Europeană, Parlamentul European și Consiliul Uniunii Europene au convenit asupra înființării Programului „Europa pentru cetățeni”, care materializează cadrul juridic pentru sprijinirea unei game largi de activități și organizații care promovează „cetățenia europeană activă”, cum ar fi, de exemplu, implicarea cetățenilor și a societății civile în procesul de integrare europeană.

Programul „Europa pentru cetățeni” se construiește pe baza experienței acumulate în cadrul Programului anterior de promovare a cetățeniei europene active, care s-a derulat între 2004 și 2006. Acest program a fost prezentat de Comisie după consultări prelungite cu diferiți agenți importanți și după o evaluare pre și post implementare, care a analizat nevoia de intervenție la nivel comunitar și impactul estimat al Programului asupra sectorului respectiv. Mulțumită acestor experiențe și reflecții, acest Program al celei de-a doua generații demonstrează existența unui anumit nivel de maturitate, care combină continuitatea cu inovația.

Acest Program se va desfășura între anii 2007 și 2013.

Obiectivele generale ale Programului „Europa pentru cetățeni” sunt să contribuie la:

- acordarea posibilității cetățenilor să interacționeze și să participe la construirea unei Europe și mai apropiate, care este democratică și îndreptată către lume, unită și îmbogățită prin diversitatea sa culturală, formându-se astfel cetățenia Uniunii Europene;
- dezvoltarea unui simț al identității europene, bazat pe comunitatea de valori, istorie și cultură;
- dezvoltarea unui simț al apartenenței la Uniunea Europeană printre cetățenii acesteia;
- creșterea toleranței și înțelegerii reciproce între cetățenii europeni prin respectarea și promovarea diversității culturale și lingvistice, contribuind în același timp și la dialogul intercultural.

Programul are următoarele obiective specifice, care sunt implementate pe o bază transnațională:

- aducerea împreună a oamenilor din comunitățile locale din toată Europa pentru a împărtăși și schimba experiențe, opinii și valori, pentru a învăța din istorie și pentru a construi pentru viitor;
- promovarea acțiunii, dezbaterii și reflecției legate de cetățenia europeană și democrație, de valori împărtășite, istorie și cultură comună, prin cooperare în cadrul organizațiilor societății civile la nivel european;
- aducerea Europei mai aproape de cetățenii săi prin promovarea valorilor și realizărilor europene, păstrând în același timp amintirea trecutului său;
- încurajarea interacțiunii dintre cetățeni și organizațiile societății civile din toate țările participante, prin contribuirea la dialogul intercultural și prin aducerea în prim plan a diversității și unității europene, acordându-se o atenție particulară activităților destinate să dezvolte legături mai strânse între cetățenii statelor membre ale Uniunii Europene, așa cum a fost ea constituită în aprilie 2004 și cetățenii din statele membre care au aderat după această dată;

Activități eligibile:

Programul 'Europa pentru cetățeni' promovează cetățenia activă europeană finanțând programe ce se regăsesc în cadrul acestor măsuri:

- Măsura 1 - 'Cetățeni activi pentru Europa' - aceasta implică cetățenii în mod direct, fie prin activități legate de înfrățirea orașelor, fie prin alte tipuri de proiecte ale cetățenilor;

- Măsura 2 - 'O societate civilă activă pentru Europa' - aceasta se concentrează asupra organizațiilor societății civile din întreaga Europă, care pot primi fie sprijin pe baza programului lor de activitate, fie sprijin pentru proiecte transnaționale;

- Măsura 3 - 'Împreună pentru Europa' - aceasta sprijină evenimentele de o mare vizibilitate, studii și instrumente de informare care se adresează unui public cât mai larg dincolo de granițe și care să facă Europa mai accesibilă cetățenilor săi;

- Măsura 4 - 'Memoria europeană activă' - această acțiune sprijină păstrarea principalelor situri și arhive referitoare la deportări și la comemorarea victimelor nazismului și stalinismului.

Programul este disponibil factorilor decizionali care promovează cetățenia activă europeană, de exemplu:

- autorități și organizații locale;
- organizații de cercetare a politicii publice europene;
- grupuri de cetățeni;
- organizații non-guvernamentale;
- sindicate;
- instituții de învățământ;
- organizații active din domeniul voluntariatului, sportului pentru amatori etc.

Cum se poate obține finanțare:

Pentru a candida pentru finanțare în cadrul acestui program, cererea de finanțare trebuie transmisă pe formularul oficial, la deadline-ul anunțat, de către o persoană juridică situată într-una din țările eligibile. Aplicantul principal trebuie să fie o organizație non-profit.

Proiectul trebuie să îndeplinească criteriile de eligibilitate pentru fiecare componentă în parte. Sunt patru etape de selecție: etapa de verificare a eligibilității, evaluarea, selecția propriu-zisă și notificarea rezultatelor.

Comitetul de evaluare al EACEA este compus din persoane din cadrul agenției, oficiali ai Comisiei Europene, experți externi. Granturile sunt acordate în funcție de criteriile îndeplinite și de fondurile disponibile.

Consultări româno-suedeze privind problematica drepturilor omului

Ministerul Afacerilor Externe a găzduit, la 15 ianuarie 2009, consultări româno-suedeze privind problematica drepturilor omului. Întâlnirea a avut ca scop realizarea unui schimb de experiență privind elaborarea unui Plan național de acțiune în domeniul drepturilor omului. Partea suedeză a fost reprezentată de doamna Camilla Goldbeck-Löwe, director adjunct în cadrul Ministerului Integrării și Egalității de Gen, coordonator al procesului de redactare a Planurilor naționale de acțiune din această țară.

România s-a angajat să lanseze un proces de reflecție vizând elaborarea unui plan național cu ocazia evaluării periodice universale a situației drepturilor omului din țara noastră, desfășurată în cadrul Consiliului ONU pentru Drepturile Omului, în luna mai 2008.

În vederea realizării acestui angajament, MAE și-a propus să inițieze o serie de consultări cu state care dispun de o importantă și consacrată experiență în realizarea unor Planuri naționale. Suedia a întocmit, până în prezent, două asemenea planuri (2002 – 2004, respectiv 2006 – 2009), deținând o experiență bogată în domeniu.

Prin elaborarea unui asemenea Plan se are în vedere îmbunătățirea situației generale în domeniul respectării drepturilor omului în țara noastră prin ameliorarea coordonării și eficientizarea funcționării cadrului legislativ și instituțional. Se va urmări, de asemenea, creșterea permanentă a gradului de informare a opiniei publice și stimularea dezbaterii publice asupra aspectelor ce țin de problematica drepturilor omului, pornind de la premisa necesității unui efort coordonat între instituțiile publice și societatea civilă.

Discuțiile din cadrul MAE au fost urmate, în după-amiaza zilei de 15 ianuarie, de o reuniune cu participarea reprezentanților tuturor ministerelor și agențiilor românești cu responsabilități în domeniul protecției drepturilor omului.

Consultările au constituit un bun prilej de informare și schimb de opinii cu privire la eforturile necesare pentru elaborarea și aplicarea cu succes a unui plan național de acțiune, precum și referitor la impactul acestuia la nivelul societății.

Sursa: www.mae.ro

CENTRAS

Bd. Maresal Averescu nr.17, corp.F, et.3, sector 1,
București - România
Telefon: 021 223 00 10
Fax: 021 223 00 12
e-mail: office@centras.ro

